

1.

Pripovedujejo, da kadar spim, pojem, in da včasih zginem in žuborim loka in je tam kot bog visoka trava. Prav, žuborenje, če si govorim: ljubit s čistoto, sklanjat se, rast še, še bit, in bit bron mehak, kadar gledam po sebi in vase, kličoč: samina divja, kaj sèm čez ne jaha kakšen kavboj, nesmiselna temà; pojem, če si odgovarjam: dobro je, da je hudo, hudo, da ni huje; pojem, kadar je bol srečna.

Trava? Zanja se ne menijo dnevi, pridejo, minejo, in njeno neutrudno koreninje ne za njih, veter se prazen v njene lati lovi, kdaj kakšna slepa srnja stopinja, suh strah — in vse to da hoče bit jaz? Pa vendar, kadar sem spal trava, vstanem prozoren in gladek, plešem in plavam, živ ogenj, sam jutro, ah, sam nonšalantna nezvestoba; zajtrk je vroč kunilingus v dišečem krilu rodne planetice.

2.

Ne upam si predaleč: nenadoma sem sam — a se od takšne samine zasveti v duši trhli les? Je res? Žejen, moja prostost pa nima telesa, kaj naj potlej ljubezni in želje brez neba in zmag? Ne upam si predaleč, zel sem — česar koli se dotaknem, zveni, ko da bi bil umrl v sebi, v prisposobi pravim: kriv, bolan, uklenjen v hude rjuhe ur; oh, kljunček detlov, te besede.

Sončev opričnik oporečnik, ljubosumje, naglica, modrost — života vroča — čez polje še, predaleč ne. Razen če se ne laže in pretvarja vse — senca konca, a pride dobra in nežna, blaga? Bela? Folklor? Folklor: grem roke v bok z visokim vrčem na temenu, ki se iz njega miru napil je čas, grem v lica smeh, grem, da je hoja vera, vera da je kamen, kamen naročje, naročje nazaj kamen, surov in slep.

3.

Kako dolge so lažnive roke deklet! Ko se slačijo, pojoče, visoke v ranljivem cvetenju, oh, krzno, ko jih po suhih dušah prebadajo davno prestane boli, gore in ure, spomin, spačene planine; kolika temà se takrat v očeh njihovih očetov, tenkoživih, ob ubornih frakljih uživi v fuziji gneva, in naposled, koliko je takrat — ane soba, ane, okni — moža v meni, o, da povestim pogled in sem voda.

Oktoberško nebo sinjina, nasilna od preme odprtosti — čas v vozlih časa, ko cikne tudi kis, čas samote od turobe napol srečnih dvojic, naključij, otožnega vonja prsti po daljni časti. Rad bi rekel: živo kipenje studa v posodi čistih dni, rad: topel strah v topem čustvovanju; rad bi molčal, odznotraj umit od zatajenih solz, ki mi od vseh je ena sama ušla.

4.

Ljubezen v meni dviga svojo grdo glavo; spočit sem vzpet od nove srečne slepoče ko v nov kruh. Zalezujem svetli vonj povsod po bistrh knjigah in studencih, les, ki v večer zasiže v cvet; ljubezen, veter, kaj naj storim, da bi bile spet majhne moje prsi, v njih ne pekla ne pekla? Sneži, tuje so in grenke vodmatske ceste, za okni jarkimi advent in nežnost in neustrašna strast —

nisem jaz — sem nož, sem bič, sem jok, sem riž, tišine voda gosta nezburkljiva, sem pot in znoj poti; pa ti, ki zdaj sediš doma z očetom, sestrami, stopniščem tihim v tople mire, pa ti? Patina popada troje, vem: srečo, moč ljubezen, in troje: krivico, bol, ljubezen; oh, ljuba, jem te, tebe in pomaranče, ki posamič in v gručah pohajajo kot midva same skoz odprto decembrsko noč.

5.

Saj ni prvokrat, o luna, da z bremenom vroče sreče te prihajam v dušo néba iskat;
 paseš me, mrzla, ti hiša, ječa, deteta grobek čist, ki v njem ni igrač in straha ni,
 pasi me, davnaj zgubljenih znanj srca ti mila, dobročudna pastirica in gospa,
 ki v njihovih kletih rad sedam k vinu in jasnoči; pasi me in zgubi v daljni sebi.

Od ulic mesta k poljem, k ustom, k bosim mislim v vozlu z vsem zmirjenega duha
 kot zdaj — kako zavzet sem hodil molčat in zalo Judnjo ljubiti — je ista potka tukaj šla.
 Saj siješ, luna, ni, da ne bi; pa vendar, ko takrat si kakor zdaj žarela v sredi jesenjega nebá,
 bilo je, kakor da bi ona sama odnotraj te razsvetljevala z bogatijo skrivnih ženskih ver.

6.

Harmonija: prostrana tišina in moj tesni molk, ugasli dan in z mano življenje, ki je v nič odšlo.
 V nebu v naročju bele oblačice droben otrok z nasmehom sanja moč in kri, skozi veke mu žarita ...
 Ljubost daljnih glásov, njihovo vztrajanje k meni — a me, jalovo, za trenutek vzradosti? Ne;
 človeški simboli, ki sem v njih negotovih na mizo barja naslonjen, od njih si tuj in mrzek —

pa da bi z njimi bil mlad bog, spečen iz lagodi minevanja presrečnih letnih časov dobrih vonjev?
 S telesom golim v dišečem tvidu ihtel in se smejal od srama in časti in volje in nemira?
 Od juga suh somrak večera, od mene vame votloba, da od nje ni prostora niti za krik.
 Krim in Mokrc; kot v lažnivi beletristiki se vidim, sedem na kolo in vračam se na Ig.

7.

Brezno neba, pod njim, nad njim moža — mene — suha silhueta; na poti k sebi? Oh.
 Val čara iz bleskov pozne zimske zore, potem val gnusa, naposled spet vel mir — ta zmagoslaven:
 grem ohol, le srdu mržnje čist in práv, grem tog in gol, goved grem skoz prozorno alegorijo;
 brez barv je narava pri počitku, spodaj Sava in čas odtekata v isti slepi strugi.

Nič dvomov, želj, volj, nostalgij, nič hrepenenj — koža in volna in nekje notri težko meso srca.
 Iz zmrzle zemlje mrzla temà še zmerom po noči hlasta, od nekod ko po sili motno klenka zvon,
 skoz zrak dehti po uroku in ljubezni, bleščeča karavela v zenit vtiskuje jasno belo sled.
 Ustavim se na pol pobočja, sred misli zastanem. Vedoč? Išoč? Na poti k sebi? Oh.

8.

Lasje mi padajo po ramah in mečih, moje roke gole, gore v dalji plešejo, jedro devičje meso —
 srečne, blage dopoldanske hoje: studenec, bista, ko da je čas dragulje iz skrivne šatulje natresel pod grič
 in vame čvrstine, teže, gotovosti, bakra nalil z ljubeznivo bratrančevsko kretnjo in spodbudo:
 nad mano kostanj, nad kostanjem debelušni nimbostrati, nad njimi jaz, burjevka zanesenec;

o slast, o, mož sem, poln moči — mrzka mi je askeza in njene bele škarje,
 izobilje! vanilija! mir ur, ki usiham v njih, v njih in rastem nezmagljivo.
 Na njivo gledam, s pogledom traktorju sledim po dolгих brazdah, čutim se, ves erogen —
 toliko me je tako silnega, da sem odslej pripravljen vzeti nase še eno človeško življenje.